

РЕШЕНИЕ

№ 5945

гр. София, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 21.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **2021** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.80, ал.3 от Закона за държавната собственост /ЗДС/.
Образувано е по жалба на З. Й. М. срещу Заповед № ДС-20-2/09.02.2023г. на областния управител на Област С., с която на основание чл.80, ал.1 ЗДС е наредено изземването от жалбоподателя на недвижими имот – частна държавна собственост – самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.801.2076.2.2, представляващ апартамент № 2, намиращ се в [населено място], Район „И.“, [улица], [жилищен адрес] за който обект е съставен А. № 09907/04.07.2018г., държан от оспорващия неправомерно поради отпаднало основание.
Жалбоподателят моли за отмяната на оспорената заповед като незаконосъобразна – издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. В нарушение на чл.35 и чл.36 АПК не бил изследван въпросът, посочен от жалбоподателя, а именно, че процесното жилище е негово единствено жилище. Предприетите действия по изземване на жилището били в нарушение на принципа за пропорционалност. Не било отчетено, че жалбоподателят е дългогодишен служител на Министерството на външните работи /МВнР/, където съвестно изпълнявал задълженията си. Настанен бил в жилището именно с оглед това си качество, съответно невярно било твърдението, че е отпаднало правното основание за заемане на апартамента. Желанието му да закупи жилището не било удовлетворено, въпреки дългогодишната му служба. Административният орган не взел предвид и

влошеното здравословно състояние на жалбоподателя, с оглед което изваждането му би попречило на провежданото лечение.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното искане се поддържат чрез адв.Б., който излага допълнителни съображения в писмени бележки. Претендира присъждане на разноски за държавна такса.

Ответникът по оспорването, чрез служителя с юридическо образование Б., моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна.

Заинтересованата страна чрез служител с юридическо образование У., също моли за отхвърлянето на жалбата като подробни съображения за това излага в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, след като обсъди изложеното в жалбата, становищата на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните не спорят, че жалбоподателят се е намирал в трудово правоотношение с МВнР, както и че то е прекратено поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст със Заповед № Т-2635/30.07.2019г. на министъра на външните работи /л.57/, считано от 05.08.2019г.

От доказателствата по делото също така се установява, че със Заповед № 95-00-362/29.12.2011г. на министъра на външните работи жалбоподателят е настанен със семейството си процесното жилище, представляващо част от ведомствения жилищен фонд на министерството, за което е съставен А. № 09907/04.07.2018г.

Въз основа на настанителната заповед е сключен договор за наем на 26.01.2012г. Съгласно чл.19 от него договорът се сключва за срок от три години като действието му може да бъде продължено по взаимно съгласие на страните. Съгласно чл.20, ал.1 от договора действието му се прекратява с изтичане на определения в него срок, а според ал.2, т.1 от него договорът се прекратява предсрочно при прекратяване на трудовото или служебното правоотношение на наемателя с МВнР.

С оглед посочената клауза и издадената Заповед № Т-2635/30.07.2019г. на министъра на външните работи, с която е прекратено трудовото правоотношение на жалбоподателя и във вр. разпоредбата на чл.22, ал.1 ППЗДС, до жалбоподателя е отправено писмо изх.№ 04-01-960/23.07.2020г. на директора на Дирекция „Управление на собствеността и материално-техническо осигуряване“, МВнР, с което той е поканен да освободи жилището в едномесечен срок от получаването му. Писмото, съгласно доказателствата на л.61 и 62 по делото, е връчено на 10.11.2020г. чрез портиера на сградата.

От министъра на външните работи с писмо изх.№ 06-00-10/05.02.2021г. е поискано от областния управител на Област С. предприемането на действия по чл.80, ал.1 ЗДС.

Имотът не е освободен, което е наложило отправянето на втора покана за това, връчена чрез нотариус /доказателства на л.78/. За предприетите действия ответникът е уведомен с писмо от 15.06.2022г., в което е посочено, че жилището не е освободено към тази дата.

С писмо изх.№ ОА23-14550/21.09.2022г. на ответника З. М. е уведомен на основание чл.26, ал.1 АПК, че в Областната администрация е образувано производство по чл.80

ЗДС за изземване на жилището. След получаването му жалбоподателят е подал писмено възражение на 03.10.2022г., в което сочи, че това е единствено жилище за него и че е във влошено здравословно състояние като е приложил съответните доказателства.

Последвало е издаването на оспорената заповед, доказателства за връчването на която по делото не са представени от ответника, въпреки дадените му от съда указания.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и от активно легитимирано да го оспори лице, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените по делото доказателства да провери законосъобразността на оспорвания административен акт на всички основания, посочени в чл.146 АПК. Съдът преценява законосъобразността на административния акт, като проверява дали е издаден от компетентен за това орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът.

В процесния случай заповедта е издадена от компетентен орган - областния управител на Област С. като компетентността му произтича от разпоредбата на чл.80, ал.1 ЗДС, съгласно която имот - държавна собственост, който се владее или държи без основание, който се ползва не по предназначение или нуждата от който е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на областния управител по мотивирано искане на съответния министър или ръководител на ведомство.

Спазено е и изискването за форма – заповедта съдържа наименование на органа, който я издава, наименование и адресат на акта, посочени са фактическите и правните основания за издаването ѝ, както и съдържа разпоредителна част, с която се определят задълженията за адресата, начина и срока на изпълнението им.

Не се констатира нарушение на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да обосновават отмяна на акта само на това основание. Производството е започнало по мотивирано искане на министъра на външните работи, като жалбоподателят е уведомен за образуването пред областния управител административно производство, предоставена му е възможност да се запознае с доказателствата по преписката.

Съдът намира за неоснователно оплакването за допуснато нарушение на чл.35 АПК – издаване на акта при неизяснена фактическа обстановка, конкретно относно обстоятелството, че процесното жилище е единствено за оспорващия и че същият е във влошено здравословно състояние. Първото обстоятелство е неотнормимо към фактическия състав на разпоредбата на чл.80, ал.1 ЗДС – за да е законосъобразна заповедта за изземване е необходимо да се касае за имот държавна собственост, която предпоставка в случая е налице, както и този имот да се владее или държи без основание, който се ползва не по предназначение или нуждата от който е отпаднала. В случая и тази предпоставка е налице в първата ѝ хипотеза – имотът се държи без основание, тъй като съгласно чл.20, ал.2, т.1 от сключения между страните договор за наем той се прекратява при прекратяване на трудовото правоотношение.

Обстоятелството, че жалбоподателят не притежава друго жилище /той въпреки не

притежава и процесното/, не влияе върху законосъобразността на оспорената заповед. Това обстоятелство е основание за кандидатстване за предоставяне под наем на жилище от общинския жилищен фонд по реда, предвиден в Закона за общинската собственост и Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община, но не влияе върху законосъобразността на оспорения акт.

Без значение е и здравословното му състояние – той е настанен в жилище, което е част от ведомствения фонд, служещ за задоволяване на жилищните нужди на служителите на МВнР. След като между него и министерството няма съществуващо трудово или служебно правоотношение, жалбоподателят не може да остане в жилището. Съгласно разпоредбата на чл.24, ал.1 ЗДС наемните правоотношения се прекратяват при условията, предвидени в договора, и по реда на Закона за задълженията и договорите. В случая срокът на наемния договор е изтекъл много преди датата на издаване на процесната заповед. Жалбоподателят не се намира в трудово или служебно правоотношение с Министерство на външните работи, наличието на което е една от задължителните предпоставки за възникване на наемно правоотношение по чл.22, ал.1 ППЗДС.

Неотносим към законосъобразността на оспорената заповед е и въпросът за неговото здраве - здравословните му проблеми имат отношение единствено към срока за доброволно освобождаване на имота, но предвид обстоятелството, че той е поканен за освобождаването му още през 2020г. /на 10.11./ е разполагал с достатъчно време – повече от две години, да организира наемането на жилище и преместването си.

При тези данни съдът намира, че жалбоподателят държи имота без правно основание, което фактическо основание е посочено и в оспорваната заповед. Без значение е и обстоятелството, че жалбоподателят е направил искане за закупуването на процесното жилище. Само наличието на сключен договор за покупко-продажба би могъл да обоснове извод за незаконсъобразност на оспорения акт.

С оглед изложеното, съдът намира, че при наличието на законовите предпоставки областният управител законосъобразно е издал заповед за изземване на имот - частна държавна собственост.

Заповедта е и съответна на целта на закона – липсва основание жалбоподателят да продължи да държи имота без правно основание за това.

Това от своя страна обуславя извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Основателна при този изход на спора е претенцията на заинтересованата страна МВнР за присъждане на разноски. На основание чл.143, ал.4 АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да ѝ заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен съобразно чл.24 НЗПП вр. чл.37 ЗПП.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.4 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Й. М. срещу Заповед № ДС-20-2/09.02.2023г. на областния управител на Област С..

ОСЪЖДА З. Й. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Министерство на външните работи сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: